

Един ден принц Вичо Нетипичо играел с топката си, но я изпуснал. Тя се търкулнала надолу по хълма, а той хукнал след нея. Тичал Вичо, тичал, докато не стигнал до съседното царство.

A watercolor illustration of a young child with dark, curly hair, wearing a blue and white striped shirt, flying a large white kite on a green hill. The kite is high in the air, and a long, white, cloud-like tail extends across the sky. The background is a simple, textured brownish-green.

Излязъл на зеления площад
и развял високо своя лугавник.
Отначало не се случило нищо,
но той продължил да развява
лугавника през целия ден. Така
се образувал силен вятър,
който малко по малко отнесъл
зеления прашец, покриващ
царството, и то отново грейнало
в предишните си пъстри, ярки
цветове.

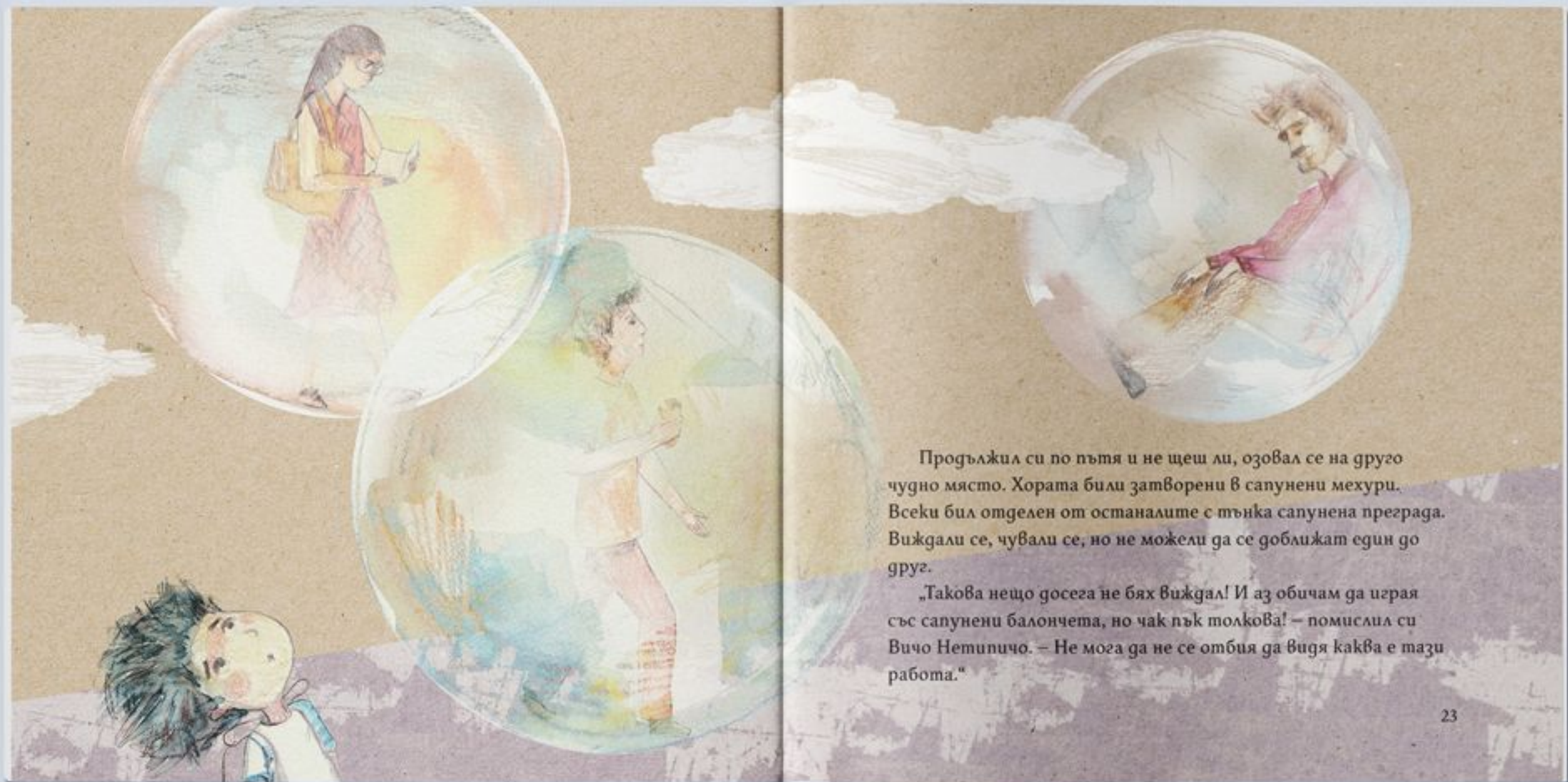
Минал през двойната порта на двойния палат и право при двойния цар.

– Здравейте, Ваши Величества! Простете за любопитството, но защо при вас всичко е двойно?

– Здравей, здравей, принц Вичо Нетипичо – отговорили двете глави на двойния цар. – За жалост, ние, така да се каже, аз съм виновен за всичко. Искях моето владение да е двойно по-богато, двойно по-щастливо, двойно по-красиво. Направих магия за удвояване. Обаче нещата се объркаха и всичко при нас наистина се удвои.

– Лесна работа, ще ви помогна! – скочил малкият герой от двойния стол и се втурнал по двойното стълбище.

Продължил си по пътя и не щеш ли, озовал се на друго чудно място. Хората били затворени в сапунени мехури. Всеки бил отделен от останалите с тънка сапунена преграда. Виждали се, чували се, но не могли да се доближат един до друг.

„Такова нещо досега не бях виждал! И аз обичам да играя със сапунени балончета, но чак пък толкова! – помислил си Вичо Нетиичо. – Не мога да не се отбия да видя каква е тази работа.“

А когато Вичо се прибрал у дома, майка му не му се карала изобщо, заедето бил закъснял. Защо ли? Вестта за добрите му дела се разпространила бързо из околността. Дори владетелите на четирите спасени царства лично отишли при нея, за да ѝ разкажат за подвизите на сина ѝ и да ѝ поднесат своите почитания.

Минали години и мъничкият принц пораснал. Вече нямал щръкнала коса, а хубава модерна прическа. Не носел лигавник, защото отдавна се хранел внимателно, без да се цапа. Не си носел винаги и виличка, а ползвал различни прибори при всяко хранене. И нямал кецове с лепки, а такива с връзки.

Но нещо останало същото. Вичо Нетипичо завинаги запазил доброто си сърце. Помагал на хората и създавал нови приятелства. Не знам дали това е типично за един принц, но е типично за всеки добър човек. И ти можеш да си като него. Само пожелай!

